

Samrådsspørgsmål C samt socialministerens svar på spørgsmål 93

Samrådsspørgsmål C:

Ministrene bedes redegøre for indholdet i Institut for Menneskerettigheders rapport om personer med funktionsnedsettelse i Danmark, herunder ministrenes holdninger til rapportens konklusioner, samt hvilke initiativer regeringen påtænker i forlængelse af de problemstillinger, som rapporten rejser.

Spørgsmål 93:

Ministeren bedes oversende sit talepapir fra samrådet den 24. januar 2006 om samrådsspørgsmål C.

Svar på spørgsmål 93:

Samrådsspørgsmål C

Der er navnlig 2 temaer i Menneskerettighedscenterets rapport, som vedrører mit område:

Det første drejer sig om de handicappedes boligmuligheder. Hvorfor, spørges der, får ikke alle handicappede mulighed for at bo i en almen handicapbolig? Hvorfor henvises nogle til en kommunal eller amtskommunal handicapbolig, som ikke altid er lige så attraktiv som en almen bolig?

Det andet drejer sig om det kommunale serviceniveau. Her spørges, hvorfor kommunerne selv kan fastsætte deres serviceniveau f.eks. på handicapområdet frem for at der lovgives om standardiserede ydelser?

Jeg er grundlæggende enig med Menneskerettighedscentret i, at handicappede skal kunne vælge boligform på samme måde som alle andre og på samme vilkår. Og jeg vil klart slå fast, at målet for alle mennesker – med eller uden handicap – er, at de skal bo i egen bolig.

Vi er imidlertid ikke ens. Nogle handicappede har - midlertidigt, eller måske over en længere periode, - nogle specifikke behov, som gør, at de ikke kan profitere af en almen bolig. Til dem har vi en række forskellige boformer, som kan imødekomme deres behov.

For kun 25 år siden var sovesale og nul privat sfære det almindelige vilkår for mange handi-

cappede, f.eks. udviklingshæmmede. Sådan er det heldigvis ikke mere, men det er faktisk kun ca. 25 år siden, at amterne fik til opgave at afvikle de store centralinstitutioner og flytte beboerne ud i mindre enheder. Udlægningen af særforso-gen var en historisk milepæl i dansk handicap-politik.

I forbindelse med udlægningen af særforso-gen fik kommunerne og amterne sammen forsyningsansvaret for boliger til handicappede. Ansvaret løftes i dag, dels ved at der bygges ældre- og handicapboliger efter almenboligloven, dels ved at der bygges boliger efter serviceloven.

Det er sådan, at vi har en bred palet af boligformer. Vi har først og fremmest almene boliger. Karakteristisk for almene boliger er, at der er klare krav til indretning og klare rettigheder og pligter forbundet med lejekontrakten.

Herudover har vi en række af forskellige boformer efter serviceloven. Vi har midlertidige botilbud, vi har akuttilbud som fx forsorgshjem, vi har længerevarende botilbud og som det nyeste skud på stammen har vi i 2005 indført en ny boform i form af udslusningsboliger. Karakteristisk for disse forskellige boformer er, at der ikke er specifikke kriterier til boligens indretning, og der indgås ikke en egentlig lejekontrakt med en udlejer.

Men spørgsmålet er, om vi har det rigtige match antalsmæssigt mellem almene boliger og botilbud efter serviceloven? Og hvor mange personer, der bor i et længerevarende botilbud, fordi amtskommunen ikke har haft kapacitet i den almene sektor til at give dem en almen bolig?

Da regeringen kom til i 2001, blev vi klar over, at området trængte til et løft. Min forgænger i embedet fik derfor lavet en undersøgelse af boligstandarden for kommunale og amtskommunale handicapboliger.

Og ganske rigtigt. Det så ikke for godt ud!

Undersøgelsen viste, at hele 59 pct. af de amtskommunale boliger var på mellem 11-20 m², mens kun 18 pct. af disse boliger var større